

shyes det mig, et Særshyn, at det Endringsfor-
 forslag, som Udvalgets Fleertal havde stillet sigst,
 og som var tiltraadt af Ministeren, faldt med
 en temmelig stor Majoritet, uden at der, saa-
 vidt jeg erindrer, var sagt et eneste Ord imod
 det under Forhandlingen. Den ærede Ord-
 fører har nu atter idag begrundet dette For-
 slag, og jeg kunde altsaa forsaavidt afholde mig
 fra at tale om det; men jeg kan dog ikke und-
 lade at henlede Opmærksomheden paa dette
 Forslag, thi under den Forudsætning, at man
 vil gaae ind paa Ministerens og Udvalgets
 Fleertals Hovedforslag, forekommer det mig rig-
 tignot, at dette Endringsforslag maatte være
 en nyttig Følge deraf. Da den Erstat-
 ning, som maatte blive givet, vilde blive be-
 tydelig indskrænket efter Ministerens og Fleer-
 tallets Forslag, forekommer det mig ikke mere
 end billigt, om Endringsforslaget vedtages.
 Som allerede bemærket, synes Lovens Mod-
 standere her i Thinget fornemmelig at dele sig
 i to Dele, den ene, som principielt er mod
 hele Loven, og en anden, som er mod den un-
 der den Form, som den høitærede Minister og
 Fleertallet ere gaaede ind paa. Det forekommer
 mig dog høist besynderligt, at man kan være
 principielt mod dette Forslag, efterat man har
 bevilget 6 Millioner til Erstatning af den
 Skade, som Tjenden havde tilføjet Landets
 Beboere, og i Sammenligning med denne Sum
 er dette dog kun en ringe Ubetydelighed, saa
 ubetydelig, at det Hele godt kunde være dækket
 af det, der leevnedes af de 6 Millioner, hvis
 man dengang havde anvendt det i dette Nie-
 med. Man er gaaet ind paa at erstatte den
 Skade, Tjenden har anrettet i Landet, og det
 er et Princip, som er af langt større Betænke-
 lighed, men det, som her forlanges, er ikke
 Noget, som kan drage farlige Følger efter sig,
 saaledes som Enkelte have anført som Grund
 til deres Modstand mod Loven. — At godt-
 gjøre de Byrder, som Regjeringen maatte lægge
 paa enkelte Statsborgere kan aldrig blive far-
 ligt for Landet i det Hele, navnlig saadanne
 Byrder, som her er Tale om, der sandsynlig-
 vis vilde blive mindre i Fremtiden for hver
 Gang, naar Jernbaner udbides. Det fore-
 kommer mig derfor, som sagt, besynderligt, at
 man kan være principielt mod at erstatte de

Udgifter, hvorom her er Tale, og saameget mere
 forunderligt er det, som vi have gjort noget
 Saadant 2 Gange i dette Aarhundrede. Jeg
 har, som sagt, ikke hørt nogen egentlig Grund
 udtale fra Modstandernes Side, og det fore-
 kommer mig, at deres væsentligste Betragtning
 maa være den, at Sagen er saa ubetydelig,
 at den ikke er værd at tale om. Men den er,
 som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa,
 efter de Oplysninger, som Udvalget har ind-
 hentet mellem anden og tredje Behandling, slet
 ikke saa ubetydelig, thi det er oplyst, at den i enkelte
 Sogne er løbet op til 5—6 Tønder pr. Tønde
 Havtorn. Det er slet ikke nogen Ubetydelighed for
 de Paagældende, om de skulle have Noget der-
 for eller om de skulle have gjort det for Intet.
 Der er fremkommen adskillige Bemærkninger,
 som jeg kunde ønske at gjøre nogle Modbe-
 mærkninger imod. Saaledes gjorde det ærede
 Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær)
 opmærksom paa, at der i denne Lov manglede
 Bestemmelse om, at de, der havde gjort Toget
 til Mors med, skulde have Erstatning derfor.
 Det er ikke rigtigt; de vilde efter Loven faae
 2 Rd. for hvert Døgn, de have været tilstede,
 Noget, der i alt Fald er bedre end Intet. Jeg
 har faaet det Indtryk af denne Forhandling,
 at dersom Lovforslaget denne Gang ikke kan
 føres igjennem, da er det ikke, fordi Fleertallet
 principielt er imod, at der gives Erstatning.
 Det forekommer mig efter de saadanne Udtalelser
 klart, at endog saa et temmelig stort Fleertal
 erkender det billigt og retfærdigt, at der gives
 Erstatning; bliver Loven ikke ført igjennem
 denne Gang, er Grunden kun den, at der ikke
 kan opnaaes en Overenskomst mellem Thinget
 og Regjeringen om Udredelsesmaaden.
 Derfor er det mit Haab, saaledes som den ærede
 sidste Taler udtalte, at om end Loven ikke denne
 Gang kommer ud, saa er Sagen ikke dermed
 afgjort, men maa nødvendigvis komme frem
 igjen, da man dog tilsidst maa kunne komme
 overeens om en Udredelsesmaade, naar man er
 enig i principielt at erkende det for retfærdigt
 og billigt, at en saadan Lov gives.

A. Sage: Uagtet Afslutning af vore
 Forhandlinger er et noget strengt Middel, kan
 jeg dog ikke Andet end føle en vis Glæde ved